

Steegske

FEBE COYSMAN & LENA
MAJRI

Studio Orka for
adults

Evelyne Coussens

Gezien op 03 augustus 2026
Hangar N°1, Oostende, in het kader
van TAZ26

Vanuit de kosmos bekeken is de mensheid een onbenullige wemeling, maar wie inzoomt ontdekt een parade aan kleurrijke individuen: allemaal anders, allemaal verbonden door dezelfde worsteling met het leven. Een cliché, uiteraard, maar Febe Coysman en Lena Majri verbeeldten dit cliché op zo'n heerlijk vrije, brutale maar toch tedere manier dat je hart er een sprongetje van maakt.

04 AUGUSTUS 2026

Uit de eerste deur klinkt gedempte dansmuziek, de deur ernaast is de achteruitgang van een restaurant. Daartussenin: een toren aan zwarte vuilniszakken, kartonafval, lege flessen, rommel. We kijken uit op de achterkant maar ook op de onderkant, want de kleurrijke stoet figuren die Coysman en Majri in dit 'steegske' zullen laten opdraven zijn veelal afkomstig uit gemarginaliseerde of geracialiseerde groepen: ze zijn dakloos, precair, queer, van kleur of op het kruispunt van al deze assen.

Om de zoveel tijd zwaaien de achterdeuren van dancing of restaurant open en spuwen ze hun inhoud uit: een overwerkte restaurantmanager, een trans vrouw op zoek naar haar date, een flexi in zijn eerste horeca job, benevelde feestgangers. Als het leven een schouwtoneel is, dan is dit 'steegske' de backstage. Het is de plek waar mensen hun tandpastaglimlach afleggen, waar ze hun stress mogen uitschreeuwen, waar ze even de vermoeiende façade van de voorkant mogen laten vallen.

Ondanks haar scherpe tong is Van der Sanden voor de vaste steegbewoners toch ook coach, psycholoog en luisterend oor.

Rode draad door de in- en uitlopende personages is de verschijning van de oudere, dakloze vrouw die de rommelhoop bewoont (Tania Van der Sanden) en

van op haar zwarte troon Muppet-gewijs ongezouten commentaar levert op deze *comedy of manners*, waar zij als enige vrij van lijkt te zijn. Ze heeft het overzicht, haar wijsheid is die van de levenservaring. Ondanks haar scherpe tong is ze voor de vaste steegbewoners toch ook coach, psycholoog en luisterend oor. En ze heeft hopen liefde te geef.

Van der Sanden geeft op een schitterende manier gestalte aan 'Trashy Tracy', maar eigenlijk is de hele acteursploeg (Lena Majri, John Niyibizi, Suzanne Ceulemans, Kazanga Jonathan Linga) uitstekend op dreef. Elk personage krijgt karakter zonder karikatuur te worden, de speldrift klotst tegen de tribune. Febe Coysmans regisseert de chaos strak: timing is *key*, en ze begrijpt dat er in deze revue naast actie en hilariteit ook momenten nodig zijn van verstillings. Waarin een vreemde zomaar een vreemde troost.

David Bowie

Het concept van 'Steegske' is niet nieuw of verrassend: het is een revue van het leven, geworteld in een 'realisme' – onder meer door de locatie – waar het theatrale steeds sterker op inbreekt. In een gesprek over de voorstelling zei Majri dat 'Steegske' voor haar een absurdistisch schouwspel was, maar zo absurd vind ik deze stoet figuren niet. We weten allemaal dat de realiteit gekker is dan de fictie. Oké: een papegaai weigert het restaurant te verlaten en beweert dat hij David Bowie is. De staf van het restaurant raakt naarmate de avond vordert steeds verder ontkleed. Maar ik zie veel meer scènes die, ondanks de paraplu van de slapstick, behoorlijk reëel zijn: de verkrachting van een trans vrouw, de uitbuiting van restaurantpersoneel, een man van kleur die wordt gedwongen zijn eigen pis op te likken.

Dat is zo sterk aan 'Steegske': onder de laag van vrolijke revue zit de ontmaskering van geweld tegen de meest kwetsbaren in de samenleving. Dit is Studio Orka *for adults*: even aantrekkelijk, even grappig, maar met een rauw(er) randje. In haar personagevorming wortelt 'Steegske' radicaal in deze tijd. Weg met die resem witte, brave Vlaamse personages met aandoenlijk-lokaal accent. In 'Steegske' worden kruisverbanden gelegd die onze Vlaams-normatieve hersenverbindingen stevig doen kraken.

De liefdesaffaires die ontstaan, springen moeiteloos over kleur en leeftijd heen.

De liefdesaffaires die ontstaan, springen moeiteloos over kleur en leeftijd heen. In een schitterende toréador-scène verleidt een jonge man van kleur (Kazanga Jonathan Linga) een oudere witte vrouw (Van der Sanden). En een volledig in leer uitgedost BDSM-personage van kleur (John Niyibizi) heet gewoon 'Mark' – hilarisch. Daarnaast wordt er gesnoven, gedronken, gekotst en geneukt.

Maar ook: geweend. Want doorheen alle slapstick werken Coysman en Majri toe naar een magisch hoogtepunt, waarin we via Bowies 'A Space Oddity' én 'Rock 'n' Roll Suicide' terug uitzoomen boven het gewemel. "Planet earth is blue, and there's nothing I can do" – de verbeelding breekt door en er is troost voor iedereen, iedereen onder dat zwarte hemelgewelf.